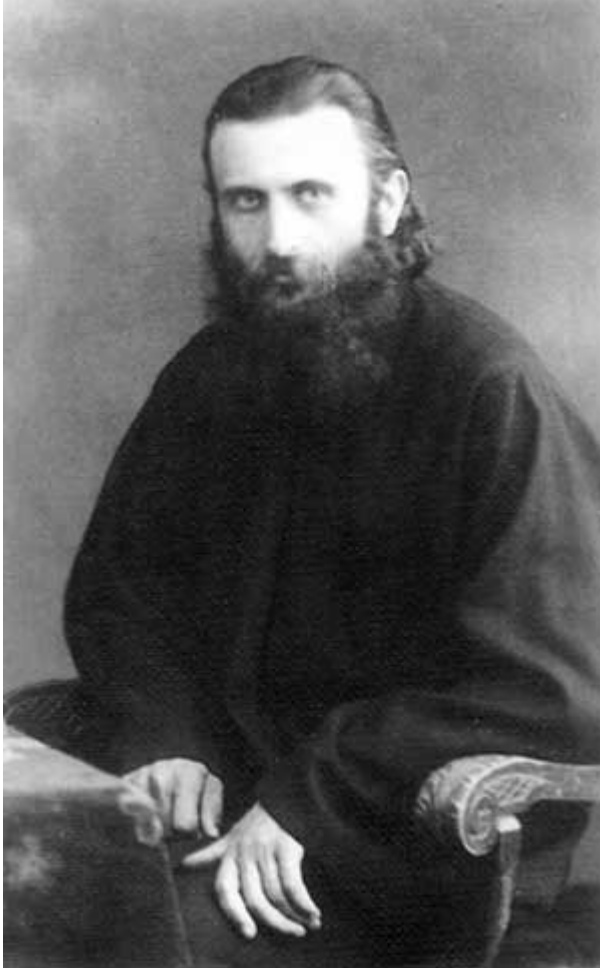

Părintele Arsenie Boca - SEMNE DE SFÂRȘIT DE -17) (Ρουμανικά, Romanian)

[nesc](#)

Porunca a patra din Decalog: „Să sfințești ziua

Sâmbetei” era ținută de evrei cu o rigoare extremă. Chiar legea impunea această rigoare: orice lucru e interzis în ziua aceea. Neobservarea opreliștei e pedepsită cu moartea (Exod 35,2). Interdicția mergea până la mărunțișuri: nici foc să nu-ți faci în casă (35,3). De aceea când „fiii lui Israil” prinseră pe un om adunând lemne de foc în pustie, într-o zi de sâmbătă, și-l aduseră înaintea lui Moise, acesta îl osândi la moarte și israilitenii îl omorâă cu pietre (Numeri 15,32-36).

Așa ceva nu încăpea în spiritul lui Iisus. Și nici îngustimea lor n-o putea răbda.

Drept aceea, spre a-i trezi din rigorismul sec al Legii, Iisus vindecă Sâmbăta o femeie gârbovă, în fața lor. Mai marele sinagogii face o observație răutăcioasă, răstindu-se către popor, că sâmbăta nu e permis a se vindeca oamenii.

Aceasta era absurditatea interpreților Legii. Împinseseră rigorismul până la a opri

orice facere de bine privitoare la om, dar a da vitelor de mâncare și apă nu era păcat. A scăpa o vită din primejdie nu era oprit. Absurditatea era aceasta: a face bine omului Sâmbăta e păcat; vitelor însă nu. La o așa socoteală și om, Iisus îi strigă în obraz: „Fățarnice!” După vederile tale, o vacă, o oaie, un măgar e mai mult decât un om ? E permis să faci bine unui bou, dezlegându-l de la iesle sâmbăta, dar a dezlega o fiică a lui Avraam, legată de 18 ani de gârbovie, nu e permis? Fățarnice! Pe un măgar poți să-l scapi de la moarte sâmbăta, că nu-i păcat, dar pe-un om să-l lași să moară, că-i păcat să-l scapi, „Fățarnice!”

Iisus făcea omului bine sâmbăta, și încă în Sinagogă. Sinagoga sărea în aer că Iisus călca sâmbăta. În realitate era o mare fățarnicie, fiindcă ceea ce nu suferea sinagoga nu era atât facerea de bine, cât persoana lui Iisus îi era nesuferită, fiindcă Iisus îi dădea absurditatea în vileag, fără cruțare. Instituția sâmbetei îmbătrânise și, ca instituție ce se apropie de moarte, nu se mai menținea decât în cărțile literelor Legii. Și fiindcă sâmbăta – odihna spirituală a omului – nu mai avea decât semnificație exterioară, represivă, Iisus îi prevede înlocuirea cu o altă zi.

Sâmbăta Legii ajunsese tot atât de gârbovă ca și femeia de 18 ani, decât că sâmbăta era acum de 18 veacuri gârbovă. Răstirea oficialității către popor nu mai putea întârzia căderea definitivă a decăderii. „Legea prin Moise a venit; darul și adevărul prin Iisus Hristos.” (Ioan 1,17). „Trecut-a umbra Legii când darul a venit.” [\(περισσότερα...\)](#)